

Knjiga proroka Daniela - broj osamdeset i sedam

Otkrivanje prispodobe o deset djevica: duboko putovanje kroz adventističku povijest

Jeff Pippenger

2024-02-20

Prispodoba o deset djevica prikazuje iskustvo adventnog naroda.

„Prispodoba o deset djevica iz Mateja 25 također prikazuje iskustvo adventnog naroda.“ Velika borba, 393.

Mileritski adventisti ispunili su prispodobu do najsitnijeg slova.

„Često me upućuju na prispodobu o deset djevica, od kojih je pet bilo mudrih, a pet ludih. Ova prispodoba bila je i bit će ispunjena do najsitnijeg slova, jer ima posebnu primjenu za ovo vrijeme i, poput poruke trećega anđela, bila je ispunjena i nastaviti će biti sadašnja istina sve do svršetka vremena.“ Review and Herald, 19. kolovoza 1890.

Povijest pokreta prvoga anđela predstavlja pokret trećega anđela, a krajnje težište prispodobe jest imaju li djevice ulje, koje je poruka kasne kiše.

„Postoji svijet koji leži u zloći, u obmani i zabludi, u samoj sjeni smrti,—uspavan, uspavan. Tko osjeća duševne muke da ih probudi? Koji ih glas može dosegnuti? Moj se um prenosi u budućnost kada će se dati znak: ‘Evo Zaručnika gdje dolazi; izađite Mu u susret.’ Ali neki će odgađati pribaviti ulje za dopunjavanje svojih svjetiljki, i prekasno će uvidjeti da karakter, koji je predstavljen uljem, nije prenosiv. To je ulje Kristova pravednost. Ono predstavlja karakter, a karakter nije prenosiv. Nijedan ga čovjek ne može osigurati za drugoga. Svaki mora za sebe zadobiti karakter očišćen od svake ljage grijeha.” Bible Echo, May 4, 1896.

„Ulje” u prispodobi predstavlja „karakter”, a također i „Kristovu pravednost”. Posvećen karakter nastaje jedino u onima koji se hrane Božjom Riječju.

Posveti ih svojom istinom: tvoja je riječ istina. Ivan 17,17.

„Ulje” su također poruke Duha Božjega.

„Bog biva obećavačen kada ne primamo poruke koje nam šalje. Time odbijamo zlatno ulje koje bi On izlio u naše duše da se prenese onima koji su u tami.” Review and Herald, 20. srpnja 1897.

„Ulje” su poruke Božje Riječi koje prenose posvećujuću prisutnost Kristove pravednosti. U prispodobi o deset djevica, koja je ujedno i proročanstvo iz drugoga poglavlja Habakuka, poruka Ponoćnog poklika, koja je poruka Kristove pravednosti, predstavljena porukom Jonesa i Waggonera u pobuni 1888. godine.

„Gospodin je u svojoj velikoj milosti poslao svojemu narodu po starješinama Waggoneru i Jonesu najdragocjeniju poruku. Ta je poruka trebala na istaknutiji način iznijeti pred svijet uzdignutoga Spasitelja, žrtvu za grijehе cijeloga svijeta. Ona je iznosila opravdanje vjerom u Jamca; pozivala je narod da primi Kristovu pravednost, koja se očituje u poslušnosti svim Božjim zapovijedima. Mnogi su izgubili Isusa iz vida. Njihove je oči trebalo upraviti na njegovu božansku osobu, njegove zasluge i njegovu nepromjenjivu ljubav prema ljudskoj obitelji. Sva je vlast dana u njegove ruke, da može dijeliti bogate darove ljudima, udjeljujući bespomoćnom ljudskom oruđu neprocjenjivi dar svoje vlastite pravednosti. To je poruka koju je Bog zapovjedio da se da svijetu. To je poruka trećega anđela, koja se treba objavljivati jakim glasom i biti praćena izlivanjem njegova Duha u velikoj mjeri.“ Testimonies to Ministers, 91.

Poruka je poruka kasne kiše.

„Kasna kiša treba pasti na Božji narod. Moćan anđeo treba sići s neba, i sva će zemlja biti obasjana njegovom slavom.“ Review and Herald, 21. travnja 1891.

Kada je silni anđeo sišao 11. rujna 2001., kasna je kiša počela škropiti i povijest milerita, kako je prikazana u prispodobi o deset djevice i u drugom poglavlju Habakuka, počela se ponavljati. Tada je Božji narod posljednjih dana pojeo knjigu koja je bila u anđelovoj ruci i time bio vraćen na stare staze Jeremijine te je tako postao stražarima koji su trebali zatrubiti trubom upozorenja. Upozorenje trube bila je laodicejska poruka, koju Izaija prikazuje kao silan poklik.

Viči iz svega glasa, ne ustegni se, podigni glas svoj kao trublju i objavi mojem narodu prijestup njihov, i domu Jakovljevu grijehе njihove. Izaija 58,1.

Reformatorski pokret prvoga i trećega anđela započinje u „vrijeme svršetka“. U tom trenutku dolazi do „umnoženja znanja“ koje će iskušati tada naraštaj koji živi, ali tek nakon što znanje bude objavljeno kao oblikovana poruka. Nakon toga oblikovana poruka biva „osnažena“, a osnaženje je označeno silaskom anđela. Silazak anđela prepoznaje Habakukovu raspravu, i dvije skupine počinju prepoznavati poruku koja je ili istinita ili krivotvorena poruka kasne kiše. Vjerni tada postaju Božji stražari koji počinju oglašavati poruku upozorenja poput trube.

Prava trubljinа poruka temelji se na svjetlu prikazanom na dvije Habakukove ploče. Ona je upozorenje Laodiceji i upozorenje koje razotkriva grijehе Božjega naroda. Rasprava se pojačava sve do prvoga razočaranja, kada jedna skupina postaje „zbor podrugljivaca“, a pravi stražari bivaju pozvani da se vrate revnosti za poruku koju su nekoć pokazivali prije razočaranja. Kad su se stražari vratili, prepoznali su da se nalaze u „vremenu odgode“ te da će se poruka koja se činila neuspjehom zapravo ispuniti, ali prema Božjem poretku. Ta se poruka razvijala tijekom kratkoga razdoblja (ali ipak razdoblja), a kada stiže, prikazana je kao poruka „Ponoćnoga poklika“, koja je naprosto pojačanje poruke koja je počela biti osnaživana kada je anđeo sišao.

Po dolasku poruke, odvajanje između onih koji su prihvatili položaj stražara pri silasku anđela i onih koji su to odbili bilo je u potpunosti izvršeno. To odvajanje označava trenutak kada se pečat utiskuje na sto četrdeset i četiri tisuće, prije izlivanja kasne kiše bez „mjerjenja“ koje je bilo stavljeno na kasnu kišu koja je započela kada je anđeo sišao.

Povijest milerita ilustracija je kasne kiše tijekom pečačenja sto četrdeset i četiri tisuće. U toj je povijesti rasprava iz Habakuka bila utemeljena na istinitoj i lažnoj poruci kasne kiše. Pavao jednu skupinu prepoznaje kao one koji imaju ljubav prema istini, a drugu skupinu kao one koji primaju silnu zabludu jer nemaju ljubavi prema istini i zato što su povjerovali „laži“.

Mileritski pokret predstavlja razvoj istine koji raste u spoznaji i sili od „vremena svršetka“ pa sve do izlivanja Duha Svetoga pri Ponoćnom pokliču. Mileritski je pokret prepoznao određene posebne orijentire koji imaju svoje paralele, kao što su „vrijeme svršetka“, „formaliziranje“ poruke predstavljeno „umnoženjem znanja“, „osnaživanje“ poruke označeno anđelom koji silazi, „prvo razočaranje“ koje uvodi prispodobu o deset djevice, izlivanje Duha Svetoga prikazano kao „Ponoćni poklič“, a zatim i konačno „drugo razočaranje“, pri kojemu se jedna dispencacijska vrata „zatvaraju“, a druga dispencacijska vrata „otvaraju“.

„Bog je porukama iz Otkrivenja 14 dao njihovo mjesto u nizu proročanstva, i njihovo djelo ne smije prestati sve do završetka povijesti ove zemlje. Poruke prvoga i drugoga anđela još su uvijek istina za ovo vrijeme i trebaju teći usporedno s ovom koja slijedi. Treći anđeo objavljuje svoje upozorenje silnim glasom. ‘Nakon toga’, rekao je Ivan, ‘vidjeh drugoga anđela gdje silazi s neba, koji ima veliku vlast, i zemlja se prosvijetli od njegove slave.’ U toj prosvijetljenosti sjedinjena je svjetlost sve tri poruke.” The 1888 Materials, 804.

Mileritski pokret, koji predožnačuje pokrete sto četrdeset i četiri tisuće, bio je povezan s proročanstvima o dvije tisuće i tristo godina te o dvije tisuće petsto i dvadeset godina iz osmog poglavlja Danielove knjige, redci trinaesti i četrnaesti. „Vrijeme svršetka“ nastupilo je na završetku „sedam vremena“ Božjega gnjeva protiv sjevernoga kraljevstva Izraela. Službeno oblikovanje Millerove poruke 1831. godine uslijedilo je dvjesto i dvadeset godina nakon nastanka Biblije kralja Jakova.

„Gospodin Miller, poput onih koji su ovom porukom bili potaknuti i u drugim zemljama, isprva je mislio ispuniti svoje poslanje pisanjem i objavljivanjem u javnim novinama i u brošurama. Svoja je gledišta najprije objavio u Vermont Telegraphu, baptističkom listu tiskanom u Brandonu, Vt. To je bilo godine 1831.” John Loughborough, The Great Second Advent Movement, 120.

Pokret „vremena svršetka” trećega anđela nastupio je 1989., na završetku sto dvadeset i šest godina od pobune iz 1863. „Sto dvadeset i šest” simbol je „sedam vremena”. Oba su pokreta započela ispunjenjem „sedam vremena”.

Poruka pokreta trećega anđela formalizirana je 1996. godine objavljivanjem niza članaka pod naslovom The Time of the End, koji su bili objavljeni u časopisu pod nazivom Our Firm Foundation. Ti su članci objavljeni dvjesto dvadeset godina nakon Deklaracije o neovisnosti iz 1776. godine. Poruka obaju pokreta formalizirana je dvjesto dvadeset godina nakon povijesnog događaja koji je bio izravno povezan s porukom koja je stigla na kraju tih dvjesto dvadeset godina.

Broj „dvjesto dvadeset” predstavlja vezu (sponu) između „sedam vremena” Božje srdžbe protiv južnoga kraljevstva Jude, koja su započela 677. pr. Kr., i početka dvije tisuće i tristo godina iz Danijela, osmo poglavlje, četrnaesti redak, 457. pr. Kr. Broj dvjesto dvadeset povezuje ta dva

proročanstva, a ta su dva proročanstva zajedno iznesena u temeljnim recima adventizma, a to su Danijel, osmo poglavlje, trinaesti i četrnaesti redak. U tim je recima Krist sebe proročki predstavio kao „onaj neki svetac”, što je prijevod hebrejske riječi „Palmoni”, koja znači „Divni Brojitelj”.

Divni Brojitelj uvodi dvije vizije koje predstavljaju dvije proročke linije upravo u ona dva retka koja sestra White prepoznaje kao središnji stup adventizma. Polazišna točka povezana je simboličkom sponom od dvjesto dvadeset godina s vremenom njihova ispunjenja 1844. godine. Drugo poglavlje Habakuka završava dvadesetim retkom, obilježavajući tako broj „dvjesto dvadeset” drukčijim izrazom Divnoga Brojitelja, jer taj redak prepoznaje temeljno obilježje protuslikovnog Dana pomirenja koji je započeo toga datuma.

Ali Gospodin je u svom svetom hramu: neka sva zemlja umukne pred njim. Habakuk 2,20.

Dva proročka razdoblja koja predstavljaju središnji stup adventizma, a koja je neposredno uveo Divni Brojitelj, povezana su razmakom od dvjesto dvadeset godina, a Isus (Divni Brojitelj), koji kraj jedne stvari uvijek poistovjećuje s početkom druge, označio je njihov završetak 22. listopada 1844. brojem dvjesto dvadeset.

Kretanje prvoga anđela, kao i kretanje trećega anđela, započelo je u „vrijeme svršetka“ (1798. odnosno 1989.), gdje se prepoznaje „sedam vremena“ iz Levitskoga zakonika dvadeset i šest. Sljedeća putna oznaka u obje povijesti obilježena je završetkom dvjesto i dvadeset godina, što je također proročka značajka „sedam vremena“, jer polazišne točke dviju viđenja (chazon i mareh) predstavljaju razdoblje od dvjesto i dvadeset godina koje ih povezuje.

Izdavanje Biblije kralja Jakova 1611. godine, formaliziranje Millerove poruke kako je objavljena u novinama Vermont Telegraph, sastavljanje Deklaracije neovisnosti i objavljivanje knjige The Time of the End u časopisu Our Firm Foundation, sve su bile publikacije. Početak i završetak obaju dvjesto dvadesetogodišnjih razdoblja predstavljaju publikaciju kao povijesni orijentir. Broj „dvjesto dvadeset” simbol je proročke povezanosti, a sve su četiri publikacije povezane time što su publikacije, a također i porukom predstavljenom kao „umnoženje znanja” u svojim pripadajućim povijestima.

Biblija iz 1611. predstavlja prenošenje evanđelja s nebeskih dvorova čovječanstvu. Millerova je poruka bila postavljena u okviru vremenskih proročanstava, a dvije svete Habakukove karte čine lako prepoznatljivim da je Millerova poruka bila grafički prikazana linijama povijesti. „Vermont” znači „zelena planina”, a prema nadahnuću „zelena” je simbol vjere.

„Ovaj san dao mi je nadu. Zeleni konop u mojem je umu predstavljao vjeru, a ljepota i jednostavnost pouzdanja u Boga počele su se otkrivati mojoj duši.” Christian Experience and Teachings, 28.

Millerova poruka bila je oblikovana i naviještena iz vjerne crkve, jer „gora” u posljednjim danima znači „crkvu”.

I dogodit će se u posljednje dane: gora doma Gospodnjega bit će utvrđena nad vrhovima gora i uzvišena nad humovima; i svi će narodi pritjecati k njoj. I mnogi će pukovi poći i reći: Dođite,

pođimo na goru Gospodnju, u dom Boga Jakovljeva; i on će nas učiti svojim putovima, i mi ćemo hoditi njegovim stazama. Jer iz Siona će izaći Zakon, i riječ Gospodnja iz Jeruzalema. Izaija 2:2, 3.

Formalizirana poruka kušnje koju je propovijedao Miller potekla je iz vjerne crkve, a publikacija nazvana The Telegraph predstavlja poruku s neba, kao što je to činila i Biblija kralja Jakova, jer riječ „telegraph”, koja je sastavljena od dviju grčkih riječi, označava poruku izdaleka. Prva riječ (tele) znači „udaljen” ili „izdaleka”, a druga riječ (grapho) „pisati” ili „zabilježiti”. Zajedno znače „pisati ili prenositi na daljinu”. Godine 1611. Bog je, kroz izdavanje Biblije kralja Jakova, prenio svoju poruku s neba, a na kraju dvjesto i dvadeset godina, Millerova poruka, kako je prvi put formalizirana 1831. u Vermont Telegraphu, također je prenijela Božju poruku s neba. Ta je poruka bila „umnoženje znanja” koje je bilo otvoreno u „vrijeme svršetka” 1798. godine, a koje je potom proizvelo trostupanjski proces kušnje za taj naraštaj. Ta je povijest predoznačavala povijest Future for America.

Deklaracija neovisnosti iz 1776. godine predstavlja početak zvijeri iz zemlje iz trinaestog poglavlja Otkrivenja. Ona predstavlja početak Sjedinjenih Država te, čineći to, ukazuje na ograničenje neovisnosti na kraju Sjedinjenih Država. Poruka Future for America (kao što samo ime naznačuje) prepoznaje svršetak koji je u početku tipološki predočen objavljivanjem Deklaracije neovisnosti. Dvjesto dvadeset godina poslije, 1996. godine, služba koja je proizvela časopis The Time of the End primila je pravni subjekt koji je prethodno bio nazvan Future for America. Te je godine objavljen časopis The Time of the End, sastavljen od članaka koji su bili objavljivani u publikaciji pod nazivom Our Firm Foundation.

Naziv službe Future for America odnosi se na povijest Deklaracije neovisnosti, jer je ta publikacija označila početak Sjedinjenih Država, a Isus uvijek kraj prikazuje početkom. Naslov publikacije, The Time of the End, odnosi se i na „vrijeme svršetka” 1989. godine, ali i na završetak vremena milosti kada Mihajlo ustaje. Formalizirana poruka u publikaciji (Daniel jedanaest, redci četrdeset do četrdeset pet) bila je otpečaćena slomom Sovjetskog Saveza 1989. godine (vrijeme svršetka), a redci koji su bili otpečaćeni iznose slijed povijesti koji se proteže unaprijed od 1989. godine sve do prvoga retka dvanaestoga poglavlja, gdje se prepoznaje Mihajlovo ustajanje i zatvaranje ljudskoga vremena kušnje.

Od objavljivanja Deklaracije o neovisnosti 1776. godine do objavljivanja časopisa The Time of the End proteklo je dvjesto dvadeset godina, a početak i završetak bave se istim proročkim temama. Objavljivanje časopisa The Time of the End sastavljeno je od poglavlja koja su najprije bila objavljena kao članci u publikaciji Our Firm Foundation te predstavlja proročku istinu da je, bez držanja temeljnih istina mileritskog pokreta (koji je „naš čvrsti temelj”), nemoguće razumjeti „umnoženje znanja” u „vrijeme svršetka” 1989. godine.

Oznaka puta predstavljena kao „vrijeme svršetka” i oznaka puta koja predstavlja „formaliziranje” poruke u usporednim povijestima pokreta prvoga i trećega anđela obje sadrže proročke elemente „sedam vremena” iz Levitskog zakonika dvadeset i šest. Sljedeća oznaka puta u usporednim povijestima jest osnaženje poruke, obilježeno silaskom ili anđela iz Otkrivenja deset, 11. kolovoza

1840., ili anđela iz Otkrivenja osamnaest, 11. rujna 2001. Ispunjenje drugoga jaoa iz devetoga poglavlja Otkrivenja dovelo je dolje anđela iz Otkrivenja deset, a ispunjenje trećega jaoa iz desetoga poglavlja Otkrivenja dovelo je dolje anđela iz osamnaestoga poglavlja Otkrivenja.

U usporednim povijestima kasna kiša počinje „škropiti” u trenutku kada anđeo silazi. U tom se trenutku poruka „osnažuje” potvrdom prorečenoga događaja. Za milerite to je bio prestanak osmanske prevlasti u ispunjenju vremenskoga proročanstva o islamu iz drugoga Jaoa u Otkrivenju, devetom poglavlju, petnaestom retku. Za pokret sto četrdeset i četiri tisuće to je bilo „razgnjevljenje naroda”, proročanstvo o islamu iz trećega Jaoa koje se nalazi u vremenu sedme trube u Otkrivenju deset, sedam, a koje se ispunilo kada su velike zgrade New Yorka bile srušene.

Svaka od glavnih oznaka na putu usporednih povijesti ima izravne veze s djelom Čudesnoga Brojitelja, koji stavlja svoj pečat na odnos dviju vizija koje predstavljaju dvije tisuće i tristo godina te dvije tisuće i petsto i dvadeset godina. Proročki stražari koji su podignuti pri silasku anđela trube trubu upozorenja koja uključuje poruku Laodiceji, a koja je 1856. bila izravno povezana s otpećaćenjem veće svjetlosti o „sedam vremena”. Oznaka na putu Habakukovih dviju ploča, predstavljena pionirskim kartama iz 1843. i 1850., koje obje slikovito prikazuju „sedam vremena”, pojavila se između silaska anđela i „prvog razočaranja” u svakoj usporednoj povijesti.

Putokaz „vremena odgode” izravno je povezan s neuspjelim predviđanjem iz 1843., koje je bilo predviđanje ispunjenja i dviju tisuća i tristo godina, kao i dviju tisuća i petsto i dvadeset godina. Poruka Ponoćnog poklika bila je prepoznavanje skorog ispunjenja ta dva razdoblja proročkoga vremena. Zatvorena dispencionalna „vrata” na posljednjem putokazu označuju ispunjenje ta dva proročka razdoblja i označuju mjesto gdje sedma, odnosno jubilejska truba počinje odjekivati. Svaki putokaz u svakoj povijesti izravno je povezan sa „sedam vremena”, a „sedam vremena” predstavljaju nit koja povezuje obje povijesti, a obje povijesti predstavljaju poruku kasne kiše.

Nastavit ćemo ovo proučavanje u sljedećem članku.

„Onima koji se spotiču o riječ, budući da su neposlušni“, Krist je kamen spoticanja. Ali „kamen koji odbaciše graditelji, taj postade zaglavni kamen ugaoni“. Poput odbačenoga kamena, Krist je u svojoj zemaljskoj misiji podnosio zanemarivanje i zlostavljanje. Bio je „prezren i odbačen od ljudi; čovjek boli i vičan patnji; ... prezren bješe, i ni za što ga nismo držali“. Izaija 53,3. Ali vrijeme je bilo blizu kada će biti proslavljen. Uskrsnućem od mrtvih bit će proglašen „Sinom Božjim u sili“. Rimljanima 1,4. O Njegovu drugom dolasku bit će objavljen kao Gospodar neba i zemlje. Oni koji su ga tada upravo namjeravali razapeti prepoznat će Njegovu veličinu. Pred svemirom odbačeni kamen postat će zaglavni kamen ugaoni.

„A na koga god padne, satrt će ga u prah.“ Narod koji je odbacio Krista uskoro je trebao vidjeti kako su njihov grad i njihov narod uništeni. Njihova slava bit će slomljena i raspršena kao prah pred vjetrom. A što je to uništilo Židove? Bila je to stijena koja bi im, da su gradili na njoj, bila sigurnost. Bila je to dobrota Božja prezrena, pravednost odbačena, milost omalovažena. Ljudi se postavljaju u protivštinu Bogu, i sve ono što bi im bilo na spasenje pretvara se u njihovu propast. Sve što je Bog odredio za život, oni nalaze da im je za smrt. U židovskom raspeću

Krista bilo je sadržano razorenje Jeruzalema. Krv prolivena na Kalvariji bila je teret koji ih je potonuo u propast za ovaj svijet i za svijet koji dolazi. Tako će biti u veliki posljednji dan, kada sud padne na one koji odbacuju Božju milost. Krist, njihova stijena spoticanja, tada će im se pokazati kao osvetnička gora. Slava Njegova lica, koja je pravednima život, bit će opakima oganj koji proždire. Zbog odbačene ljubavi, prezrene milosti, grešnik će biti uništen.

„Mnogim prikazima i ponovljenim upozorenjima Isus je pokazao kakav će biti ishod za Židove zbog odbacivanja Sina Božjega. Ovim je riječima govorio svima u svakom vremenu koji ga odbijaju primiti kao svojega Otkupitelja. Svako je upozorenje upućeno njima. Oskvrnjeni hram, neposlušni sin, lažni vinogradari, prezirni graditelji, imaju svoju usporednicu u iskustvu svakoga grešnika. Ako se ne pokaje, sudbina koju su oni predoznačivali bit će njegova.” The Desire of Ages, 599, 600.